

[Fuglsang.]

i bedste fald intet vidste og, hvis man havde tænkt sig om, kunne have sagt sig selv, at det var amerikanske flyvere på vej til overflyvning af Sovjetområdet. Havde det ikke været i afspændings interesse, om man dengang hurtigt var fremkommet med de oplysninger, som vi absolut må tro at militæret måtte ligge inde med? De kom ikke.

Den samme tilbageholdenhed møder man overalt, også i udenrigsministerens redegørelse. Jeg tænker på afsnittet om Genèveforhandlingerne. Ministeren fremsatte nogle almindelige ønsker om et godt resultat — som vi jo kan være enige om at dele — men sagde, at på daværende tidspunkt var Genèveforhandlingerne en march på stedet; han talte imidlertid meget lidt om de konkrete forslag, der var fremme, og hvilken stilling Danmark kunne tænke sig at tage til dem.

Forøvrigt vil jeg ikke kunne godkende, at forhandlingerne i Genève er en march på stedet. Jeg tænker for det første på de resultater, som man ganske øjensynlig er ved at opnå; og når man ved, hvor energisk USA modsatte sig en sådan konference, når man husker, hvor beslutsomt Foster Dulles i Berlin nægtede at sætte sig ved samme bord som det, han kaldte den fabelagtige Chou-En-Lai, så synes jeg, at selve dette, at konferencen finder sted, at man sidder og forhandler, er et kolossalt fremskridt og en kolossal sejr for de kræfter i verden, som ønsker fred. Jeg synes også, man må spørge midt i al den tale om NATO, som vinder fred gennem styrke, og om den følelse af tryghed, som det ærede medlem hr. Alsing Andersen mente NATO har bragt os:

Hvornår og hvor har NATO og dens ledende mænd taget initiativet til forhandling og afspænding? Har de ikke altid strittet imod til det yderste? Har det ikke oven i købet været sådan, at når de så, at forhandlinger var uundgåelige, forsøgte de ved forhåndsftaler som før Berlinmødet, på Bermuda og før Genève-mødet ved Foster Dulles' rejse på forhånd at gøre disse forhandlinger illusoriske?

Det er nødvendigt, som det er sagt fra flere sider, at vi forstår vort ansvar, forstår, hvor alvorlig situationen er i en tid, hvor menneskene, som den højtærede minister

sagde, råder over krigsmidler, hvis rækkevidde vi dårligt er i stand til at fatte. Vi kan fuldtud underskrive det, den højtærede minister sagde, at freden såvel som krigen er udelelig. Derfor må vi ikke alene ved fromme ønsker, men også ved handling støtte fredens kræfter overalt, hvor krig truer, overalt, hvor der er spændingspunkter. Et sådant spændingspunkt er netop Indokina og Sydøstasien, et sted, hvor fremtrædende USA-politikere ganske åbent truer med at gribe ind mod folkernes kamp mod kolonisystemet, selvom de ved, at en sådan indgriben kan føre til krigens udvidelse og true med at tænde verden i brand.

Et andet spændingspunkt er det krigshærgede Korea, et land, som ministeren sagde ligger få kilometer fra et af Kinas vigtigste centrer, og som forøvrigt danner Japans gamle indfaldsport til Kina, men samtidig ligger mange, mange tusinde kilometer fra Amerika.

Endelig i vor egen verdensdel har vi Tyskland med spørgsmålet om en tysk genforening og Danmarks stilling til en vesttysk oprustning, der, som det høje ting i sin tid sagde i sin oktobernote, historisk set — hvad erfaringerne viser — er en trusel for nabolandene.

Den højtærede minister mente ikke, man kunne tage det alvorligt, når Sovjetunionen netop udfra synspunktet, at krig og fred er udelelige, tilbød at tiltræde Atlantpagten, men han forlanger, at stater, der gang på gang er blevet overfaldet af Tyskland, ikke desto mindre skal tage det alvorligt, når man påstår, at tysk militarisme kan sikre fred og tryghed i Europa. Og da ministeren skulle motivere, hvorfor regeringen ikke ville anerkende den tyske demokratiske republik, sagde han, at den vesttyske forbundsdag enstemmigt havde nægtet at godkende den. Det kan ikke være afgørende for os, hvad man mener i Bonn, så lidt som hvad de vestlige højkommissærer mener.

Det ærede medlem hr. Alsing Andersen fortsætter tålmodigt med at fortælle om den oprustning, der har fundet sted i Østtyskland. Jeg ved ikke, hvor han har sine oplysninger fra, men jeg tør næsten formode, at det er fra den samme kilde, som i september 1952 påstod, at der gik 150 000 bevæbnede folkepolitibetjente over Potsdammerplatz,